

دیدگاه

مقدمه

پیرامون چگونگی اداره داروخانه و این که حق دکتر داروساز است و یا همکاران پراتیک نیز می‌توانند به چنین کاری مشغول باشند، به کرات در ماهنامه رازی توسط همکاران محترم مطالبی به رشته تحریر در آمده و این حدیث کهنه همچنان ادامه دارد. اخیراً توسط همکارمان آقای دکتر محمودیان مطالبی پیرامون این مسأله برایمان ارسال شده که گرچه کمی تند است، از آنجا که نشریه رازی و

خصوصاً ستون دیدگاه‌های آن اختصاص به انعکاس نظریات همکاران دارد، مطلب ایشان را بدون هیچ گونه جرح و تعدیلی چاپ می‌کنیم و حق پاسخگویی را نیز برای مخالفین دیدگاه ایشان محفوظ می‌داریم. امیدواریم که تضارب آرای مختلف در رازی بتواند به شفاف‌تر شدن مسأله کمک کرده و راه‌گشای حرکت صحیح تمامی مسؤولان و همکاران در آینده باشد.

«سرمدبیر»

با سلام خدمت هیئت تحریریه ماهنامه وزین رازی

مطلبی تحت عنوان «صدور مجوز برای غیر داروساز چرا» در شماره مرداد ماه آن ماهنامه منعکس شده بود گویا در جواب آن در شماره آبان و آذر ۷۹ ماهنامه داروخانه داران مطلبی تحت عنوان «حق کثی چرا» از طرف یکی از پراتیکها درج شده بود. لازم دیده شد نکات زیر به اطلاع خوانندگان رسانده شود:

تا آنجا که من می‌دانم ایشان داروخانه‌ای در اطراف تهران دارند که سالهاست در اجازه بوده و خود در کار خرید و فروش و توزیع لوازم بهداشتی هستند و این همان تجربه‌ای است که پراتیکها به آن افتخار می‌کنند. و اما آن ناحقی که آنان از آن به عنوان حق یاد می‌کنند برمی‌گردد به اشتباه مجلس در سال ۱۳۳۴. در تمامی کشورهای جهان و به خصوص کشورهای پیشرفته پارلمانهای قانون‌گذاری کلیات را تصویب می‌کنند و جزییات و نحوه اجرا از آنجا که می‌باید کارشناسی دقیق شود به سازمان یا وزارت ذیربط محول می‌شود تا آیین نامه و بخشنامه قابل اجراء را صادر نماید. نمونه بارز آن لایحه اصلاح قانون چک در مجلس ششم شورای اسلامی بود که چون جزیی گویی بود، اقتصاددانان و کارشناسان بانک مرکزی آن را عملی ندانستند این در حالی است که حدود ۳۰٪ از نمایندگان مجلس ششم تحصیلات عالی دارند چه رسد به مجلس ۱۳۳۴. وزارت بهداشتی آن موقع هم صلاح را به آن دید آیین نامه اجرایی را به گونه‌ای به تصویب رساند که همه ما می‌دانیم و این که شما می‌گویید برخلاف قانون بوده است چرا از آن زمان تا کنون مجالس شورا پی گیر این

به اصطلاح احقاق حق نشده‌اند.

اما در خصوص تجربیات ۵۰ ساله آنها باید گفت که علم داروسازی دانشی است بسیار پیچیده و سنگین و به طوری که پزشکان و دندانپزشکان نیز اذعان دارند سخت‌ترین رشته در گروه پزشکی است و با پنجاه سال تجربه که هیچ با صد سال تجربه هم نمی‌توانید یک هزارم آن را فراگیرید اگر این طور بود سرمایه‌های هنگفت دانشگاهها و دانشجویان نه تنها در ایران بلکه در سراسر جهان صرف نمی‌شد و هر کس مثلاً همان ده سالی که آنها می‌گویند کار در داروخانه یا مطب به کار طبابت می‌پرداخت این که می‌گویند در گروه دندانپزشکان بحث کمک دندانپزشک نیست تا آنجا که من می‌دانم این مشکل در آنجا هم هست و نمونه بارز آن مطلبی تحت عنوان «چرا در برابر ادامه کار کمک دندانپزشکان سکوت اختیار کردیم» می‌باشد که در پاییز ۷۸ در نشریه داخلی نظام پزشکی چاپ شده بود. حال در زمانی خاص و آن هم به دلیل کمبود داروساز شما وارد چرخه داروخانه‌ها شدید و در ابتدای امر هم مشکل سرمایه بوده است نباید ادعای خود را مسبوق به سابقه نمایید زمانی نیز در مراکز بهداشتی در مناطق محروم بهیاران طبابت می‌کردند نسخه هم می‌نوشتند آیا این موضوع در حال حاضر ملزم به سابقه است و آیا آنان در این خصوص ادعایی دارند. این که می‌گویند داروسازان حاضر به خدمت در مناطق محروم نیستند خلاف واقع است و بسیاری از داروسازان و خود اینها سالها در مناطق محروم بوده‌ایم در حالی که بسیاری از داروخانه‌داران پراتیک پایشان را هم از مراکز استانها بیرون گذاشته‌اند آیا این حق خوری نیست؟

این که می‌گویید موسی پیر و فرسوده می‌شود فرزند او جوان است می‌تواند کار او را ادامه دهد بر می‌گردد به برداشت غلط شما از داروخانه که آن را مغازه فروش دارو می‌دانید. طبق آیین نامه داروخانه‌ها داروخانه مؤسسه‌ای است پزشکی و تا زمانی که شما آن را قبول ندارید بحث در مورد آن به جایی نمی‌رسد. اصولاً این که پروانه تأسیس به هر شخص حقیقی واجد شرایط داده شد برای حل مشکل سرمایه بود ولی شما برداشت دلخواه خود را دارید. گاهی هیاهو راه می‌اندازند که فلان داروخانه که سالها بدون مجوز فعالیت می‌کرده اداره کل نظارت بر امور دارو از فعالیت آن ممانعت به عمل آورده به دلیل آن که داروساز متقاضی آمده است، باید گفت حتی اگر پروانه داروخانه پراتیکی قانونی هم باشد با وجود داروساز متقاضی عقلاً و قانوناً می‌باید پروانه او باطل و به داروساز منتقل شود زیرا اساس صدور پروانه برای پراتیک به علت نبودن داروساز متقاضی تأسیس بوده است و جا داشت اداره کل نظارت بر امور دارو و دانشگاهها پروانه موقت ۵ ساله می‌دادند و در پروانه هم ذکر می‌نمودند به علت نبودن داروساز متقاضی تأسیس، تا این ابهامات پیش نمی‌آمد.

اگرچه آیین نامه داروخانه‌ها خود دارای معایبی است به طوری که عنوان شخص حقیقی واحد شرایط باید به شخص داروساز تغییر یابد و مشکل سرمایه هم با معرفی سرمایه گذار منتفی است. مسئولان می‌گویند داروخانه دو جنبه دارد جنبه سرمایه که برمی‌گردد به مؤسس و جنبه فنی و علمی که مربوط می‌شود به داروساز اما اصولاً تفکیک این ۲ جنبه ناشدنی

است. شما کدام مؤسس غیر داروساز را می‌شناسید که در امور فنی داروخانه دخالت نکند از لفظ آقای دکتر خشنود نشود و بعضاً اطلاعات غلط به بیمار ندهد درمان و دارو مبحث ساده‌ای نیست که بدون تخصص لازم در آن وارد می‌شوید و با جان بیماران بازی می‌کنید. اگر بیماری برای ترمیم و یا کشیدن دندان به یک کمک دندانپزشک مراجعه می‌کند می‌داند که او پزشک نیست و مسئولیت عواقب بعدی خود را قبول می‌کند ولی بیماری که وارد داروخانه می‌شود شخصی را می‌بیند که سالهاست در آنجا کار می‌کند و پروانه داروخانه هم به اسم اوست آقای دکتر خطابش می‌کنند و او هم نمی‌گوید که من داروساز نیستم از او اطلاعات پزشکی می‌خواهند و او هم هر چه به ذهنش برسد سر هم می‌کند آیا این کار درستی است؟ از وزارت بهداشت می‌خواهیم بیاید یکبار و برای همیشه آیین نامه داروخانه‌ها را اصلاح کنید. عنوان شخص حقیقی و نهادها را بردارید و داروساز را جایگزین آن کنید که داروخانه مؤسسه‌ای پزشکی و حق مسلم داروساز است. تهران، دکتر محمودیان، داروساز

